

Κόρα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ σου ἔκαμε πολὺ πρόστυχο δῶρο. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι εἶνε γελοῖο, φίλε μου. Τὰ διαμάντια εἶνε κίτρινα καὶ τὰ σμαράγδια δὲν εἶνε διόλου μόδα.

— Μὰ δῆτε, ἡ μεγάλας αὐταῖς κυρίαῖς δὲν ἔχουν διόλου γούστο. Βέβαια καμμιὰ ἀπ' αὐταῖς θὰ σοῦ τὸ δῶκε, ἔ;

— Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε καὶ νέα, εἶπεν ἡ Βέρθα. Φαντασθῆτε, ἑυμουῖμαι ποῦ ἡ μάμη μου εἶχε ἓν ἀπαράλλακτο.

— Δὲν ἔξερετε τί λέτε, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος, θέλων νὰ φανῇ δυσηρεστημένος. Αὐτὴ ποῦ μοῦ τὸ ἔδωκεν εἶνε ξένη...

— Ἀπὸ τὴν Ἰσπανία καμμιὰ καὶ τίποτε παραπάνω. Δὲν παραδέχομαι πῶς ἔμπορεῖ γυναῖκα ποῦ ἔξερει τὸν κόσμον, νὰ φορέσῃ τέτοια ἀντίκα.

— Τί τὰ θέλεις ἀγάπη μου, αὐτὴ ποῦ μοῦ τὸ δῶσε δὲν εἶνε τοῦ κόσμου. Ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα εἶνε οἰκογενειακά.

— Ἐλα καὶ μὰς τὴν ἐπαράκαμε. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ βραχιόλι τὸ ἔχω ξαναδῆ σ' ἓνα δεῖπνο.

— Ἀλήθεια; Τότε θὰ μοῦ κἀνης μεγάλη χάρι ἂν μοῦ πῆς τ' ὄνομα αὐτῆς ποῦ τὸ εἶχε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Τὸ ἔεχασα, ἀλλὰ θὰ τὸ θυμηθῶ, ἀφοῦ τόσῳ πολὺ ἀτιμῆνης νὰ τὸ μάθῃς. Γελᾷς; Θαρρεῖς πῶς τὰ λέγω ἔτσι; Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου Μάξ, πῶς αὐταῖς ταῖς ἡμέραις θὰ σοῦ πῶ ποῖα εἶνε ἡ περιγίπισσά σου.

Ὁ Δορζέρ ἔσπευδε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἦλπιζεν ὅτι ἡ Βέρθα δὲν ἠπατάτο καὶ ὅτι ἂν τὴν ἐστενοχώρει, ἤθελεν ἐπὶ τέλους ἀποφασίσει νὰ τοῦ δώσῃ ἐνδείξεις τινας ἀφ' ὧν νὰ ἐπωφεληθῇ.

Ἀλλ' ἦν φαίνεται πεπρωμένον ἡ πρώτη αὐτῇ ἀπόπειρα νὰ μείνῃ ἕως ἐκεῖ.

Ἡ Δελφίνη ἤρχισε νὰ γελά εὐχαρίστως.

— ὦ! ὦ! ὦ! ὁ καλλίτερος καὶ εὐγενέστερος τῶν ἱατρῶν.

Ὁ Μάξιμος ἐπεστράφη καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τινα κύριον, τὸν ὅποιον καθ' ἐσπέρας ἔβλεπεν εἰς τὴν λέσχην, Οὐγγρον ἱατρὸν παίζοντα εἰς τὴν ἐντέλειαν ὅλα τὰ παιγνίδια καὶ τόσῳ συμπληθητικόν.

Ἐξεπλάγη μεγάλως συναντῶν τὸν εὐγενῆ τοῦτον εἰς τὸ σκέτιν καὶ δυσηρεστήθη, διότι διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν τῶν εἰς τόσῳ ἐνδιαφέρον σημείων. Αἰσθανόμενος ὅτι ἦν ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάκρισιν, ἔχων κατὰ νοῦν ἅμα ὡς φύγη οὗτος νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν διακοπείσαν ὁμιλίαν. Ὁ Μαγυάρος οὗτος δὲν ὁμοιάζε πρὸς ἱατρὸν. Ἐφερεν ὑπερμεγέθεις μύστικας καὶ ὁμοίας παραγναθίδας, ἂν δὲ ἐφόρει καὶ στρατιωτικὸν πῖλον ἔχων καὶ ζῆφος ἐν χειρὶ ἤθελεν εἶσθαι τέλειος στρατιώτης.

Καὶ ὅμως ἦτο ἱατρός ἔχων διπλώματα γερμανικῶν καὶ πολωνικῶν πανεπιστημίων. Ἀποκτῆσας περιουσίαν δὲν μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα του, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ παράσχῃ τὴν ἱατρικὴν του συνδρομήν, πάντοτε ὅμως δωρεάν.

Ἀπελάμβανε δὲ καὶ μεγάλης ὑπολήψεως παρὰ ταῖς ἐλευθερίαις, τὰς ὁποίας συνάνεστρέφετο, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐλέγχθη ὅτι εἶχε πρὸς αὐτάς διφορούμενας σχέσεις ἀφ' ὅτου ἦν ἐν Παρισίοις.

— Καλημέρα, γιαντρέ. Ἦλθατε νὰ δῆτε τοὺς ἀρρώστους σας στὸ σκέτιν; τὸν ἠρώτησεν ἡ Βέρθα. Εἶνε ἀρετὰ καλὸν αὐτό. Δὲν μὲ λέτε, σὰς παρακαλῶ, κανένα γιαντρικὸ γιὰ τὸν πονοκέφαλό;

Ὁ κύριος Βιλλαγῶς, ἀφοῦ ἐχαίρετισε τὸν Μάξιμον καὶ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς διασκεδαστικὰς μὲ τὰς κυρίας, ἔλαβε τὸν βραχιόνά του καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Ἐλθετε, κύριε, ἔλθετε, θὰ σὰς δείξω μίαν καλλονήν.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τῷ προσεφέρετο τόσον οἰκείως, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἦν ἔτοιμος ν' ἀπαλλαγῇ εὐγενῶς, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι θὰ τοῦ ἦτο εὐκολον νὰ ἐπανεῖλθῃ.

— Καλλονήν; ἠρώτησεν. Ἐδῶ, εἶνε πολὺ σπάνιον τοῦτο.

— Καὶ ὅμως ὅταν ἰδῇτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα θὰ πεισθῇτε.

— Ἀ! ἂ! εἶπεν ὁ Μάξιμος, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀρκεῖ νὰ ἦνε νέα δι' ἐμέ, νὰ μὴ τὴν ἔχω ἰδεῖ ἄλλοτε. Διότι ἔρχομαι συχνὰ ἐδῶ καὶ ταῖς ἑξέωρ ὁλαῖς.

— Καὶ γῶ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βιλλαγῶς, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι ἂν ἐπρόκειτο διὰ καμμιὰν Κόραν, Δελφίνην ἢ Βέρθαν δὲν θὰ σὰς ἀπησχόλουν.

— Ἀλήθεια; Δὲν ἤξευρα ὅτι ἔχετε τόσας σχέσεις μὲ αὐτάς τὰς κυρίας.

— ὦ! Εἶμαι ἱατρός τῶν, δωρεάν. Καὶ δι' αὐτὸ τὰς ἐπισκέπτομαι ὡς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καλλονὴ δὲν εἶνε ἐκ τῶν πελατῶν μου.

Ἐβαδίζον συνδιαλεγόμενοι ὅτε ἔφθασαν εἰς τὰ δεξιά. Ἐκεῖ ἦν τὸ πρὸς παγοδρομίαν ἐπιφυλαχθὲν στάδιον. Συνήθως ὀλιγοὶ ἦσαν οἱ ἐπισκέπται του, διότι οἱ περισσότεροι ἐπρωτίμων νὰ παραμένωσιν εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου ἀκούοντες μουσικὴν ἔπινον καὶ ζῦθον.

Εἰς τὸ σκέτιν ἡ παγοδρομία χρησιμεύει πρὸς πρόφασιν μόνον, διασκεδάσας τὴν ὁποῖαν ἐπιβάλλει τὸ ὄνομα τοῦ καταστήματος. Οἱ δὲ παγοδρομοῦντες φαίνονται ὥστε πληρονόμοι ἵνα διὰ τροχίσκων ὀλισθαίνωσιν ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ ἐδάφους, τὸ ὅποιον ἀνταθιστὴ τὴν παγωμένην λίμνην τοῦ δάσους τῆς Βουλῶνης.

Τὸ ὄραϊον φύλον πολὺ ἀναξίως ἀντεπροσωπεύετο. Ἐκτὸς ξένων τινῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε μανιώδεις διὰ τὴν παγοδρομίαν, αἱ λοιπαὶ εἶνε γυναῖκες τῆς τρίτης κατηγορίας.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζε τοῦτο καλλίστα καὶ ἐξεπλάγη λίαν ὅτε ὁ ἱατρός, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος τοῦ χωρίζοντος τὴν αἵθουσαν τῆς παγοδρομίας ἀπὸ τοῦ διαδρόμου, τῷ εἶπεν:

— Ἐδῶ εἶνε, φίλτατε κύριε, τὸ θαυμάσιόν μου. Τώρα φαίνεται εἶνε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ. Παρατηρήσατέ τὴν καλὰ ὅταν περάσῃ πλησίον μας καὶ νὰ μοῦ πῇτε τὴν γνώμην σας.

Ὁ Μάξιμος ἐμειδίασε. Δὲν εἶχε πεποίθῃσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἱατροῦ. Ἐπειτα ὁ πρᾶγματι παρισινὸς δὲν ἐνθουσιᾷ τόσον εὐκολα.

Περιεσχόπησεν ἵνα ἰδῇ τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ἐπέσπασε τὸν θαυμασμόν τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς καὶ εἶδε μακρὰν γυναῖκα τινά, ἐκτελοῦσαν ἐξελιγμούς ἐπὶ τῶν τροχίσκων μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας.

Καὶ ἄλλοι τὴν εἶχον παρατηρήσει. Ἐσχηματίσθησαν ὅμιλοι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ἀκολουθοῦντες τὰς κινήσεις τῆς.

Ἐξετέλεσε τὰ δυσκολώτερα γυμνάσματα, περιστρεφομένη περὶ ἑαυτὴν καὶ εἴτα μετὰ μεγάλης ταχύτητος, διευθυνομένη πρὸς ἕτερον μέρος, ἐσχημάτιζε κατόπιν τὰ μᾶλλον φαντασιώδη σχήματα καὶ ἀραβουργήματα.

Τὴν ἐπεκρότουν καὶ ἡ ἐνθάρυνσις αὐτῇ ἐπὶ τοσοῦτῳ τὴν παρώτρυνε νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἐπιτηδεύτητά της, ὥστε δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῶν θαυμαστῶν της.

— Πολὺ παράξενον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μάξιμος. Αὐτὴ ἡ κυρία μοῦ φαίνεται πολὺ ἱκανή. Θὰ ἐπετύγχανε θαυμάσια εἰς τὸν Προφήτην, τὴν ὥρα ποῦ παγοδρομοῦν εἰς τὴν σκηνὴν. Σὰς ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι καὶ πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ κρίνω περὶ τῆς τέχνης της. Μὴ φορὰ ἐπεχείρησα νὰ παγοδρομήσω καὶ ἔπεισα μὲ τὸ πρῶτον.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἐπιδειξιότητος της, ἀλλὰ περὶ τῆς ὠραιότητος. Ἀπ' ἐδῶ δὲν ἐμπορεῖτε νὰ κρίνετε. Περιμένετε πρῶτα νὰ δῆτε, δὲν θ' ἀργήσετε πολὺ, τὸ θαυμάσιόν μου ἔρχεται.

Πράγματι δὲ ἡ παγοδρομοῦσα ἀλλάξασα τακτικὴν ἔτρεχε κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ταχεῖα ὡς πτηνὸν καὶ διήλθε πρὸ τοῦ Μάξιμου καταθαμβώσασα αὐτόν.

Ἦτο ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, λεπτοκαμωμένη, καὶ μελαγχροινή.

Ὁ Μάξιμος μόνον τοὺς ὀφθαλμούς της εἶδεν ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ λάμποντας ὡς μαῦροι ἀδάμαντες.

Ἐκεῖνη τὸν εἶδε καὶ προτοῦ αὐτὸς συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἦτο ἤδη μακρὰν.

— Λοιπόν, τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς.

— Εἴχατε δίκαιον, παρὰ πολὺ δίκαιον, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος. Εἶνε ἀληθῶς θαυμάσιον καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς μέχρι τοῦδε δὲν τὴν εἶχα δεῖ, εἶνε, φαίνεται, ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεται ἐδῶ. Καὶ ἂν εἶχε φανῇ εἰς τὸ Παρίσι, ἀδιάφορον ποῦ, θὰ τὴν εἶχαν παρατηρήσει. Ἀ! εἶνε σπάνιον πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις.

— Μπᾶ! σεῖς οἱ Γάλλοι δὲν δίδετε προσοχὴν παρὰ σταῖς γνωσταῖς γυναῖκες. Εἶνε πολλοί, οἱ ὅποιοι θὰ τὴν εὕρουν ἀσχημῆ, διότι εἶνε ἀγνωστος.

— Δὲν μοιάζω ἐγὼ μ' αὐτούς. Κᾶτι τι μοῦ ἔκανε τὰς μέσας μου ὅταν μ' ἐκύτταξε. Ἐνόμισα πῶς μ' ἐφώτισεν ἀστραπή. Καὶ τί ὠραία ποῦ εἶν' ἐνδυμένη. Ἰδέτε τὴν ἐκεῖ κάτω, μὲ τί χάριν κινεῖται ὅταν τὸ καλάμι. Πόσον φαίνεται φυσική. Ἀ! διὰ βολὴ ἔλεγα πῶς θὰ ξαναπεράσῃ, ἀλλ' αὐτὴ τρέχει πέραν.

— Φίλε μου, κύριε Δορζέρ, είπεν ὁ ἰατρός, καθὼς βλέπω ἔχετε σκοπὸν νὰ θαυμάσετε τὴν κυρίαν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Σὰς τὴν ἐδεῖξα μόνον χάριν τῆς τέχνης· ἡδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς παρενοχλῶ καὶ φεύγω. Θὰ ἔλθετε ἀπόψε εἰς τὴν λέσχην;

— Βέβαια, βέβαια, θὰ ἔλθω καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν σὰς συναντήσω. Εἰπέτε μου ὅμως, σὰς παρακαλῶ. Τίνος ἐθνικότητος νομίζετε πῶς εἶνε αὐτὴ ἡ καλλονή; Ἰσπανίς; Ἰταλίς; Κρεολή; Βέλαια, Παρισινὴ δὲν εἶνε.

— Ποιὸς ξέρει; Ἄν καὶ ὁ ἰδικὸς σας τύπος εἶνε ποιικίλος, ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε συμπατριωτὶς μου. Εὐρίσκει κανεὶς εἰς Πέστην πολλὰς, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν καὶ μάλιστα μεγάλης τάξεως. Αἱ ἀριστοκρατίδες ὅμως δὲν πηγαινοῦν εἰς τὸ σκέτιν.

— Διάβολε! Δὲν τὴν ἐπῆρα καὶ γὰρ γιὰ δούκισσα, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι θὰ τὴν πλησιάσω ἀμέσως.

— Κάλιστα! θὰ μὲ διηγηθῆτε ὅ,τι σὰς συμβεῖ, εἶπεν ὁ Οὐγγρος θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφῆκε ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νάτὸν κρατήσῃ ἐπὶ πλέον.

Ὁ Μάξιμος μόνον περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου ἐσκέπτετο. Ἐλθισμὸν ἔσχε τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς του ἔτι καὶ τὸ βραχιόλιον, τὸ ὁποῖον ἐφόρει.

Ἐὰν ὁ φίλος του Βινιόρ ἦτο ἐκεῖ θὰ ἐγέλα πολὺ, βλέπων αὐτὸν ἐγκαταλιμπανόμενον τὴν ἐπιχειρήσιν του ἵνα τρέξῃ κατόπιν πριγκιπίσσης παγοδρομοῦσης. Ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ παγοδρομῇ, ὀλισθαίνουσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον στρέφουσα καὶ ἐπανερχομένη μετὰ χάριτος καὶ ἐλαφρότητος ἀμιμήτου.

Ὁ Μάξιμος, δὲν ἐδύνάτο νὰ καταβῇ εἰς τὸ στάδιον, διότι ἐκινδύνευε νὰ ἐκτεθῇ εἰς συγκρούσεις δυσκρέστους· ὅθεν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ, ἐπωφεληθῇ ὅμως τῆς περιστάσεως νὰ τὴν βλέπῃ καὶ ἐξετάζῃ ἐν ἀνέσει.

Εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην πείραν, ὥστε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν νὰ κρίνῃ περὶ τῆς γυναικός. Ἀνῆκε βεβαίως εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους ἐν τῇ τάξει τῶν *leuvelen*. Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐξεπότηδες διὰ παγοδρομίαν. Ἐφόρει πιλιδιον διφθέρινον, κορσὰ! στενόν, ἐσθῆτα βραχεῖαν καὶ ὑποδημάτια δέρματος δορκάδος.

Ἐὰν δὲ ἐφόρει ἐπανωφόριον ἐκ σισύρας καὶ περιχειρίον βεβαίως θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐκ τῶν τακτικῶν τοῦ Νεῦα θαμνῶν. Συνήθως οἱ εἰς τὸ σκέτιν συγκαταβαίνοντες δὲν ὑποβάλλονται εἰς τόσα ἔξοδα διὰ νὰ παγοδρομήσωσιν ἐπὶ τροχίσκων.

Ὁ Μάξιμος ἐπὶ πλέον κατεπεῖσθη ὅτι ἡ κυρία μὲ τὰ πύρινα ὄμματα, ἦτο ξένη, καὶ ἐσκέπτετο πῶς καταλληλότερον ἐδύνάτο νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

— Ἀρκεῖ νὰ μιλήσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐννοῇ τὰ γαλλικά, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν βα-

δίζων ἡμέρα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖ περιβάλλονται τὰ ὑποδήματα τῆς παγοδρομίας καὶ ἤθελε νὰ παραστῇ ἅμα ἡ καλλονὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ τ' ἀποβάλῃ.

Τὸν εἶχεν ὅμως παρατηρήσει· οὕτω τοῦ ἐφάνετο τοῦλάχιστον. Πλειστάκις, ἐνῶ τὴν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ βλέμματά των συννητήθησαν ἀστραπιαίως. Ἄλλ' ἡδὴ ἐγεννᾶτο καὶ ἑτέρα ἐρώτησις. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ ἂν ἦλθε μόνη ἢ τὴν συνώδεύε τις, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πάλιν.

— Διάβολε, ἐσκέπτετο ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου, καὶ ἂν δὲν ἔμφορῶ νὰ τῆς μιλήσω πάλιν θὰ τὴν πάρω ἀπὸ πίσω νὰ δῶ ποῦ κάθεται. Βέβαια δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος γιὰ νὰ εὕρω τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ βραχιολιοῦ, ἀλλὰ μερικαὶς ὥραις δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα· αὐριον πηγαίνω εἰς τῆς Βέρθας καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν ὁμιλίαν μας.

Ταῦτα σκεπτόμενος ἔστη παρὰ τὴν ἔξοδον τῶν παγοδρομούντων πρὸς τὴν ὁδὸν *Κλισού*. Ἐν ᾧ δ' ἦν ἀπησχολημένος ν' ἀκολουθῇ τὴν πορείαν τῆς παγοδρομοῦσης ἤκουσεν ὀπισθέν του φωνὴν ὁρῶσαν·

— Καλὴ σπέρα, κύριε Μάξιμε.

— Βρὲ διάβολε, ἐν εἰσαι; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος βλέπων τὸν Γῶγον, τὸν μικρὸν ὑπνέτην τοῦ θεῖου του, τὸν ὁποῖον οὐδ' ἠλπιζεν ὅτι θὰ συνήντα ποτ' ἐκεῖ. Ὁ Γῶγος ἐκράτει τὸ πιλιδιόν του εἰς τὰς χεῖρας καὶ προσέβλεπε μειδιών τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου του.

— Τί διάβολο κάνεις ἐδῶ μαργκόπαιδο; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐρχομαι κάθε βράδυ, ἀπήντησε τὸ παιδίον χωρὶς νὰ φανῇ κἂν ἀποδειλιάσαν.

— Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίᾳ! εὔγε! Θὰ τὸ ἔλεγα τοῦ θεῖου μου, ἀλλὰ ἐπειδὴ θὰ σὲ διώξῃ, προτιμῶ νὰ τὸ πῶ τοῦ κυρίου Βινιόρ κι' ἐκεῖνος σὲ διορθώνει.

— Μὰ γιατί; Δὲν εἶνε κακὸ, ἀφοῦ ἔρχομαι γιὰ τὴν μάμμη μου.

— Τί κάθεται καὶ λές;

— Ἀλήθεια, κύριε Μάξιμε, ἡ μάμμη μου δὲν εἶνε διόλου πλούσια καὶ ἐργάζεται ἀκόμη, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἀρκεῖ καὶ δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ μένα νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐδῶ κερδίζω τέσσαραις πέντε δεκάρας κάθε βράδυ μὲ ταῖς παραγγελίαις καὶ κάποτε ἕνα καὶ δύο καὶ τρία φράγκα... ἐνῶ ὁ κύριος Δορζέρ μοῦ δίνει μονάχα εἰκοσιπέντε φράγκα τὸν μῆνα.

— Ἀλήθεια;

— Νά, μὰ τὸν Θεό. Ρωτήστε, ἂν θέλετε, καὶ τὸν κύριον Ἰούλιο.

— Καλὰ λοιπόν, θὰ τοὺς πῶ νὰ σοῦ τ' αὐξήσουν.

— ὦ! κύριε Μάξιμε, δὲν ξέρετε πόσον θὰ χαρῇ ἡ καὶ μὲν ἡ μάμμη μου. Τώρα θάχῃ κάθε πρωὶ καφὲ μὲ τὸ γάλα.

— Ναί, ναί. Τώρα δεῖξέ μου τὴν ῥάχι σου καὶ ἂν μὲ ξαναειδῇς νὰ μὴ μοῦ μιλήσῃς οὔτε νὰ μὲ χαιρετίσῃς.

— Ἐνοῖα σας, κύριε Μάξιμε, ἔνοῖα σας. Ἄν καμμιά φορὰ ἔχετε ἀνάγκην

ἀπὸ κανένα γιὰ νὰ πέσῃ 'στὴ φωτιὰ ἢ 'στὸ νερό, ὅπως θέλετε, φωνάζετέ με καὶ ἔφθασα.

Καὶ μετὰ τὴν ὁλως παιδικὴν ταύτην ἐκδήλωσιν ἀφοσιώσεως, ὁ Γῶγος ἔφυγε διὰ τῆς θύρας καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἠσυχολήθη πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ἡ ἀγνωστος ἔστη τέλος, ὀλίγον ἀπὸ τέρω τοῦ μέρους εἰς ὃ ἵστατο ὁ Μάξιμος καὶ ἔτεινε πρὸς τινὰ ὑπνέτην τοὺς πόδας τῆς ἵνα τῇ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματα καὶ τότε ἡδυνήθη νὰ ἰδῇ οὗτος πόδα ἀριστοκρατικῆς καμπυλότητος καὶ θαυμασίας κομψότητος.

Ἡ κατάλληλος στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ Μάξιμος προητοιμάσθη πάραυτα διὰ τὴν προσβολήν. Ὑπῆγε καὶ ἐκάθησεν ὑποκριτικῶς εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς κλίμακος δι' ἧς κατέρχονται εἰς τὸ στάδιον, καὶ περιέμενε θωπεύων τὸν μύστακά του, νὰ διέλθῃ παρ' αὐτὸν ἡ κυρία. Ἐκείνη, ἂν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ νεανίας τὴν ἐπεζήτει δὲν ἤργησε.

Ὁ Μάξιμος τὴν παρατηρεῖ βαδίζουσιν ἀνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνευ ἀναιδεῖας· εἶχε βαδίσμα πριγκιπίσσης, ἡ ὁποία γνωρίζει ὅτι τὴν θαυμάζουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τῇ τὸ εἰποῦν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Μάξιμος ὅμως δὲν ἐδίεде μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς τρόπους τούτους τοῦ φέρεσθαι· ἐγνώριζεν ὅτι αἱ πριγκίπισσαι δὲν πηγαινοῦν ποτὲ εἰς τὸ σκέτιν, ἐζήτησε πρόφασιν ὁμιλίας καὶ τὴν εὔρε.

— Κυρία, εἶπε μὲ τόνον κατάλληλον τῇ περιστάσει, θὰ λάβετε τὴν καλοσύνην ἄρα γιὰ νὰ μὲ κάμετε νὰ κερδίσω ἕνα στοίχημα;

Ἡ ἀπαράβλητος μελαγχροινὴ τῷ ἔρριψε τοσοῦτ' ἑρμὸν βλέμμα, ὅσον θὰ ἤρκει ἵνα ἀνάψῃ πυρίτιδα, οὐδόλως δ' ἐφάνη προσβεβλημένη, οὔτε ἐκπεπληγμένη ἐκ τοῦ λόγου τούτου. Ἦθελέ τις βεβαιώσῃ καὶ μεθ' ὅρκου μάλιστα, ὅτι ἐπερίμενε νὰ τὴν πλησιάσῃ ὁ μελαγχροινὸς ἐκεῖνος νεανίας, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ὡς ἀκολουθῶν τὰ κινήματά της πρὸ ἡμισείας ὥρας.

— Τί στοίχημα; ἠρώτησεν ἡσύχως.

— Ὅταν σὰς εἶδα νὰ παγοδρομῆτε, ἐστοιχημάτισα ὅτι θὰ εἴσθε Ὀλλανδῆ, Ρωσσίς ἢ Σουηδῆ. Ὁ δὲ ἀντίπαλός μου καὶ φίλος μου ὑποστηρίζει ὅτι γυνὴ τοῦ Βορρὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ μάτια ὡς τὰ ἰδικά σας καὶ ὅτι εἴσθε Ἰσπανίς.

— Ὁ φίλος σας ἀπατάται.

— Ἀ, ἡμουν βέβαιος. Ἦτο ποτὲ δυνάτὸν νὰ παγοδρομῆτε ἔτσι ἐντελῶς, ἂν εἴχατε γεννηθῇ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γουαδελουβέρου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν παγώνει;

Ἡ γυνὴ αὕτη ὠμίλει τὰ γαλλικά ἀνευ οὐδενὸς ἰδιαζοντος τόνου καὶ τὸ μειδίαιμά της οὐδὲν τὸ ἀποθαρρυντικὸν ἐδήλου. Ὁ δὲ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι ἦν ἀνωφελὲς νὰ στρηφογυρίσῃ τὸ ζήτημα καὶ ἠλλαξέ σχεδίων.

— Ἐστοιχημάτισα διακόσια φράγκα καὶ ἐπειδὴ σεῖς εἴσθε ἡ αἰτία ποῦ τὰ ἐκέρδισα, θὰ σὰς...

— Μὰ καθόλου! Ἐχάσατε, κύριε. Δὲν εἶμαι οὔτε ἐκ τῆς Μεσημβρίας οὔτε ἐκ τοῦ Βορρὰ. Εἶμαι Παρισινὴ.

1 Ἐκ τῶν μεγαλειτέρων δυσκολιών, ἃς ἀπαντᾷ ὁ μεταφραστὴς εἶνε καὶ ἡ ὀνομασία τῶν διαφόρων ἐνδυμασιῶν. Ἐὰν ἔγραφα *ἐπανωφόριον* οὐδὲν θὰ ἐδήλου, ἐνῶ τὸ *corsage* δεικνύει καὶ ὀλίγον στήθος...

— 'Α! μπᾶ ποτέ.

— Καί ἐγεννήθην εἰς Μπατιγιούλ, ὁδὸς Νολλέ.

— Παρισινὴ μὲ 'μάτια μυγδαλωτὰ καὶ χρῶμα 'σάν τοῦ ἡλίου τὸ φῶς. Θὰ τὸ πιστεύσω ὅταν μοῦ δείξετε τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας.

— Δὲν εἶνε πολὺ εὐκολον, εἶπεν ἡ ἄγνωστος ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτας.

Καὶ τὰ χεῖλη τῆς, κόκκινα ὡς ἄνθος τῆς ροῖας, ἀφῆκαν νὰ φανῶσι δύο σειραὶ μαργαριτῶν τῆς 'Ανατολῆς.

Αὐτὸ πλέον ἤρκεσεν ὅπως γυρίσῃ ὀλοτελῶς τὸ κεφάλι τοῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος ἡδιαφόρει παντάπασι διὰ τὴν ἐθνικότητα τῶν ὠραίων γυναικῶν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἐπιχαρίτως, θὰ μὲ βεβαιώσετε ἴσως πῶς ὀνομάζεσθε Καρλόττα ἡ Ροζαλία.

— Μήπως σεῖς νομίζετε ὅτι ὀνομάζομαι 'Εδδίγη ἡ 'Ολγα;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί. 'Αλλὰ 'μπορεῖτε κάλλιστα νὰ μὲ ἀπαλλάξετε τῆς πλάνης αὐτῆς, ἂν μοῦ 'πῆτε τὸ ἀληθινὸν ὀνομά σας.

— 'Ιουστίνη.

— 'Ονομα ὑπηρετρίας. 'Εκατάλαβα πῶς μὲ κοροιδεύετε.

— Σεῖς μὲ κοροιδεύετε, ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε νὰ ὑποστῶ ἀνὰ κρυσίν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶμαι πολὺ ἀνόητη ποὺ κάθωμαι καὶ σὰς ἀπαντῶ.

— Καὶ γιατί; 'Αλλο δὲν μὰς ἔλειπε παρὰ νὰ θυμώσετε, διότι σὰς 'έρισκω ὠραίαν. Εὐρῆτε μίαν πρόφασιν νὰ σὰς τὸ 'πῶ. Ποῦ εἶνε τὸ κακόν;

— 'Ω δὲν θυμῶν. 'Αγαπῶ πολὺ τὰς περιποιήσεις, ἀλλὰ εἶμαι εἰλικρινὴς καὶ σὰς εἰδοποιῶ καλοκαγάρθως ὅτι τὰς δέχομαι, ὅπως ἀξίζουν.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σὰς κάμω καὶ ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν γονατιστός, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδίᾳ καὶ τὰ 'μάτια στὸν οὐρανόν;

— Θὰ ἦτο γελοῖον καὶ τὸ περισσότερον ἀνωφελές. Δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ κάμω κατακτήσεις.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ σὰς βλέπω ἐδῶ.

— Διάβολε, ἀφοῦ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχομαι.

— Ὅθ' ἔξαναλθῆτε ὅμως;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Νὰ παγοδρομῇ κανεὶς μὲ τροχοὺς εἶνε ἀνυπόφορον πράγμα. Θὰ περιμένω γιὰ ν' ἀρχίσω τὰ γυμνάσιά μου ἅμα παγώσῃ ἡ λίμνη τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένω τὸ θερμόμετρον νὰ κατεβῇ κάτω τοῦ μηδενικοῦ. 'Ω! ὄχι καί. . .

— Καλὰ εἶπατε «ὄχι», εἶπεν ἡ ἄγνωστος σπεύδουσα κάποτε. 'Αν ἤμουν ἀνόητη θὰ ὑπέθετα ὅτι σὰς ἠναψα πάθος βαθύ. 'Αλλὰ ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τοὺς ἔρωτας ποῦ γεννῶνται σὲ μιὰ στιγμὴν καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ σκέτιν. Μὲ παρετηρήσατε, διότι δὲν 'μοιάζω μὲ ταῖς συνειθισμέναις ποῦ ἔρχονται ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικόν γιὰ 'μέ, σὰς εὐχαριστῶ καὶ πηγαίνω.

— Ποῦ;

— Σπίτι μου, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε.

'Ἐπεται συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΤΗΣ

ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΔΕΛΠΙ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Α'

Κατέβη ἀπὸ τὴν προπληρωθεῖσαν ἄμαξαν καὶ εἰσῆλθε σπεύδουσα εἰς τὴν οἰκίαν. 'Ἠνέφεε τὴν θύραν μικροῦ ἰσογαίου πατώματος, εἰσῆλθε ταχέως; καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνατύρασα τὸν πέπλον τῆς. 'Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἐκεῖ, ἡ λευκὸχρους αὐτὴ γυνή, ἡ ἐκ φαικιάσεως τρέμουσα, καὶ μὲ ἡμιεκλεισμένους ὀφθαλμούς, ἐτοίμη δὲ νὰ λειποθυμήσῃ. Ἐῖτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔτερον δωμάτιον καὶ παρετήρησε περὶ ἑαυτὴν. 'Ἡ μικρὰ αὐτὴ φωνὴ ἐν μέσῳ τῶν πυρετωδῶν Παρισίων εἶνε ἀληθὴς βωμὸς ἐρωτος; πανταχοῦ ἄνθη, προσκεφάλαια συσσωρευμένα τῇ δε κακίᾳ ἐπὶ τοῦ στίλβοντος τάπητος; ἀριστερὰ κλειδοκρύβαλον, εἰς τὸ βάθος εὐρεῖα κλίνη κεκαλυμμένη διὰ μελανοῦ ἀτλάζιου.

'Ἐξω, ἐν τῇ ὁδῷ Κ λ έ β ρ, ἐδασίλευν ἄκρα σιγή.

'Ἡ κόμησσα Φερνάνδη Ρυὰν ἴστατο ὁρῶν περιφέρουσα τὸ σκυθρωπὸν βλέμμα τῆς ἐπὶ παντὸς οἰκιακοῦ πράγματος, ὅπερ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ ὑπῆρχε μιὰ ἀνάμνησις καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὗται εἰσεχώρουν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. 'Ἡ γυνὴ αὐτῇ, ἡ ὑκαμπτος καὶ ὑψηλή, μετὰ τῶν παραδόξων ζωηρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἦτο ἡ ζῶσα ἀδμονή. Χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ ὀρθῶς εἶπε δι' ἡχηρὰς φωνῆς: «Τί θ' ἀπαντήσῃ», καὶ μετὰ τοῦτο παρήλθον στιγμαὶ τινες σιωπῆ καὶ αἱ κατηφείς. Κλείς ἔτριζεν εἰς τὸ κλειθρον, καὶ αἰφνὴς ἀκαριαία μεταβολὴ ἀνεφάνη εἰς τὴν κόμησσαν.

Αἱ γυναῖκες εἶνε περίφημοι ὑποκρίτριαι.

'Οτε εἰσῆλθεν ὁ 'Ερρίκος Σερβαῖν αὐτὴ ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ἐλησμώνουν τὸν κόσμον ἐν τῇ διαπύρῳ ταύτῃ θωπέᾳ. Τέλος ἡ Φερνάνδη ἀπεσπάρθη καὶ ταχέως ἐκάθισεν. 'Ἐθετο προσκεφάλαιον εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ εἶπε μετὰ γλυκείας φωνῆς:

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶχον ἕνα αἰῶνα νὰ σὲ ἴδω, καὶ σὲ εἶδον χθές, εἶπε ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Σὲ λατρεύω.

— Πρὸ ἐνὸς ἔτους;

— Περισσότερον.

— 'Ἐν ἑτοῖς πλέον. . . Εἶμαι ζηλότυπος, καὶ σὺ ἴσως. Εἶσαι νέος ἀξιόλογος, καὶ πολλὰ γυναικὲς ἔνεκα τοῦ μουσικοῦ πάθους σου προσβλέπουν εἰς σέ.

Δὲν ἠσθάνθη πῶς ὁ 'Ερρίκος τὴν πικρίαν τῶν λόγων, δὲν ἐδυσπύστησεν, ἀλλ' ἐπανάλαβε:

— Σὲ λατρεύω.

— Δὲν μοὶ λέγεις, ἐπανάλαβεν ἡ Φερνάνδη, ἡ ἐπανάληψις τοῦ μελοδράματός σου ἐπῆγε καλὰ σήμερον;

— Πολὺ καλὰ.

Αὐτὴ ἀνεκέχχασεν, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Πῶς δὲν τὰ ἔμαθες; 'Ἡ 'Ιωάννα ἐν τούτοις ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ. Μοὶ διηγήθη ὅτι, ἡ πρωταγωνίστρια. . . πῶς τὴν ὀνομάζεις; . . πῶς τὴν λέγουν;

— 'Ἡ 'Ελοῖσια Πλαντιέ.

— Ναί, αὐτή. Μοὶ διηγήθη λοιπὸν ἡ 'Ιωάννα ὅτι αὐτὴ ἡ 'Ελοῖσια Πλαντιέ ἦτο ἐρωμένη σου, καὶ ὅτι σοὶ ἤρκεσεν. Αὐτὴ θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρω.

'Ο 'Ερρίκος ἦδη παρεξέτρεπε τὰ βλέμματά του. 'Ο ἐπιτήδειος οὗτος ἀνὴρ, μὲ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς του, ἀπεσπάρετο τὸ ψεῦδος.

— Εἶμαι βεβαίωτος ὅτι δὲν θὰ δώσης προσοχὴν εἰς τὴν τραγῳδίστριαν αὐτήν.

— 'Αληθῶς;

— 'Αληθῶς.

— Γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ τόσῳ διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος, ὅσῳ καὶ διὰ τὰ προτερήματά σου. Δὲς μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι δὲν ψεύδεσαι, καὶ σοὶ πιστεύω.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

'Ἡ Φερνάνδη ἠγέρθη αἴφνης υπερήφανος, φρίττουσα καὶ ἀποσπῶσα τὴν προσωπίδα τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος.

— Στῆθι, στῆθι. Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς κόρης ταύτης. Τῇ ἔγραψες. 'Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή; κράτει τὴν. 'Ἐάν μοι ὁμολόγης τὴν ἀλήθειαν, θὰ συνεχώρουν μίαν παρεκτροπὴν σου, ἀλλὰ μοὶ ὠρκίσθης εἰς τὴν τιμὴν σου, καὶ ἐψεύσθης ὡς ὑπῆρθε, ὅστις συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ. 'Εγὼ, ἐψεύσθην ποτὲ εἰς σέ; Λοιπὸν τὰ αἰσθήματά μου ἦσαν μάταια μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Παρεδόθην εἰς σέ. Διεκινδύνευσά το πᾶν μετὰ χαρᾶς, περιεφρόνησα τὰ πάντα μετ' εὐφροσύνης. 'Ολοὶ οἱ Παριεῖσι γνωρίζουσι τὰς σχέσεις μας, ὁ σύζυγός μου, οἱ φίλοι μου. Μὲ ἡγάπας, καὶ σὲ ἡγάπων. Τ' ἐμὲ ἔμελλε διὰ τὴν τιμὴν μου, ἐνῷ μὲ ἀπεκοίμιζεν ὁ ἔρως μου;

— Ναί, ἐψεύσθην ἀνάνδρως, ἐφοβόμην μὴ σὲ ἀφανίσω. 'Αλλὰ σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι νὰ ζῶσω ἀνέν σοῦ.

— 'Εγὼ, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον, σὲ περιφρονῶ. . . Χαῖρε.

'Ἐστὶν πρὸ τῆς θύρας μὲ ἐτταυρωμένας τὰς χεῖρας, καὶ μὲ ἡνωρωμένην τὴν κεφαλὴν.

— 'Ακουσιν, εἶπεν ὁ 'Ερρίκος, μὲ γνωρίζεις; ἔάν δὲν μὲ συγχωρήσῃς θὰ φονεῦθω.

'Ἐκείνη ἀνεκέχχασεν.

— 'Ε, λοιπὸν, ἅς μοὶ ὁμιλῶμεν πλέον δι' αὐτά.

Ο 'Ερρίκος παρεμέρισε καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Καλὰ. . . 'Ἐστω.

Β'

Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Ρυὰν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν. Τῷ εἶπον ὅτι ἡ κόμησσα ἠσθάνετο κεφαλαλγίαν καὶ ὅτι δὲν ἤθύνετο νὰ δεχθῇ ὑδένα. Τὴν κεφαλαλγίαν δὲν παρεδέχετο ὡς νόσον ἀξίαν λόγου, καθόσον οἱ ὀξυχολοὶ δὲν πιστεύουσι πῶς εἰς τὰς νευρικὰς παθήσεις τῶν ἄλλων. 'Εκτάκτως ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ φημιζόμενος διὰ τὰς προσόδους του, τὰ ἐκατομμύριά του καὶ τὴν πληθὺν τῶν ἵππων του, ἦτο μόνος, κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

'Ἡ συνήθης θεραπεία τῷ ἔλειπεν. Εἰσῆλθε νὰ δειπνήσῃ.

Τῇ ἐπαύριον προγευματίζων, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «'Ἡ κόμησσα ὑπέφερε καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδένα νὰ ἴδῃ». 'Ἡ Φερνάνδη τέλος, μόλις τὴν τρίτην ἡμέραν ἠδυνήθη νὰ ἐμφανισθῇ. ὦχρί, μὲ ὀφθαλμούς βεβαρημένους, κατάκοπος ἐκ θανάσιμου τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὥρῶν ἀγωνίας.

— Παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλ' ἤμην ἀσθενής.

'Ο Ρυὰν τῇ ἔφασκε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα καὶ τὴν ὁδήγησεν εἰς τὸ ἐστιατήριον. 'Ἐκ τῶν παραθύρων, καὶ διὰ μέσου τῶν δένδρων διήρχετο ἄκτις ἡλίου τοῦ Φεβρουαρίου, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς μεδιόμα κατηφές.

'Ο κόμης ἔτρωγε μὲ ὀρεξιν πρόγευμά τι λιτὸν καὶ θρεπτικόν, ὡς ἀνὴρ ἐπὶ πολὺ ἐργασθεὶς. 'Ο σύζυγός καὶ ἡ σύζυγός ἀντήλασσον μόνον λέξεις τινας πρὸ τῶν ἰσχυρῶν ὑπηρετῶν. Κατὰ τὸ σῆμα τῆς ἐνδεκάτης καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης ἠγέρθη τῆς τραπέζης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— 'Εχω ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας, προσφίλῃ μου φίλῃ, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὸ δωμάτιόν σας;

'Ἡ Φερνάνδη ἐξεπλάγη, δότι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μετὰ δεκαετῇ γάμον ὁ κόμης παρεκλίνε τῶν συνηθειῶν του.

— Μὴ λησμόνει, τῇ εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶνε ἡ παράστασις τῆς «Πριγκιπέσσης δὲ Βαγγλάδ». Εὐχαρίστως βλέπω ὅτι θὰ ἡμπορέσῃς νὰ ἔλθῃς.